Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 243

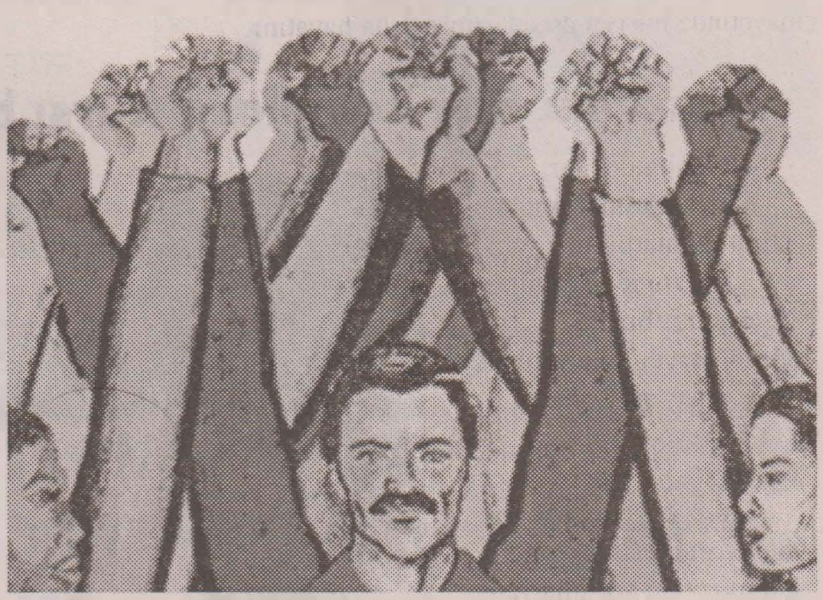
Örgütlü işçi yenilmezdir!

Tersane işçilerinin sesi

Tersane İşçileri Bülteni

Fiyatı 250 000
Eylül 2005

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Son günlerde Kürt halkına yönelik şovenist dalga tırmandırılıyor. Önceden planlanmış faşist saldırılar hayata geçiriliyor. Yıllardır köylerin yakıldığı, insanların toplu dayak ve işkenceden geçirildiği, katledildiği bir sır değil. Devlet tezgahladığı bu oyunları bahane ederek baskı ve şiddetin önünü açmaya, şovenist histeri dalgası yaratarak emekçileri bölmeye çalışıyor.

Katrina kasırgası ABD emperyalizminin gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştır. New Orleans'tan Louisiana'ya, Mobile'dan Alabama'ya kadar ABD'nin Meksika Körfezi kıyısındaki tüm yerleşimleri yerle bir olmuş durumda. Parası olanın yaşam hakkı olduğu bu köhne düzende, hemen hemen ölenlerin hepsi yoksul siyahilerdir. Kurtarma çalışmalarında işi ağırdan alan katil Bush, yoksul halkı katletmesi için ölüm yetkisi ile donatmış olduğu kiralık katilleri bölgeye göndermekte inanılmaz hızlı davranmıştır.

Öte yandan Irak'ta 7. İmam Musa Kazım anmasında çıkan izdiham sonucu bine yakın Şii Arap can verdi. Anma töreni dolayısıyla Kazimiye Türbesi'ne doğru giden 1 milyona yakın Şii Arap El Ayma Köprüsü'ndeyken, aralarında iki intihar saldırganının bulunduğu söylentisinin yayılmasıyla köprü üzerinde yığılma yaşandı. Köprünün yıkılması üzerine yaşanan panikle insanlar Dicle Nehri'ne atlamaya başladı. Kıyım, bu esnada meydana gelen boğulma ya da ezilme sonucu gerçekleşti. Emperyalist işgalciler bugüne kadar Irak'ta 100 bine yakın insanın katledilmesinden sorumlu olduğu gibi bu kıyımdan da sorumludur.

Özelleştirme adı altında gerçekleştirilen peşkeş operasyonu ise son hızıyla devam etmektedir. Seydişehir Alüminyum'da sendika yönetimi bilinen ihanetçi rolünü oynadı. Artan sendikal ihanete karşı artık işçilerin ders çıkarması, bağımsız taban örgütlülüklerini oluşturması gerekiyor. Çünkü sırada Ereğli Demir Çelik, Telekom gibi kuruluşlar bulunuyor. Özelleştirme sadece orada çalışan işçileri değil hepimizi ilgilendirmektedir.

24 Ocak Kararları'nı hayata geçirmek için yapılan 12 Eylül askeri faşist darbesinin üzerinden 25 yıl geçti. 12 Eylül darbesi bu topraklarda her türlü hak ve özgürlüklere dönük sınırsız saldırının adıdır. 25 yıldır 12 Eylül darbesinin yarattığı

kurumsal ilişkilerin kendisi, darbenin arka planı olarak 24 Ocak Kararları'yla hızlanan ekonomik-sosyal saldırılar, işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında esaret zinciri yaratmıştır.

12 Eylül darbesini protesto etmek amacıyla İstanbul'da yapılmak istenen miting, İstanbul Valiliği tarafından yasaklanmıştır. Son günlerde yükseltilen şovenist dalgaya karşı duramayan sendika ağaları ise mitinge katılınama kararı alarak faşist güruhu ihya etmişlerdir. Mitingi yasaklayan Vali, sendikacıların bu tutumunu gerekçe göstermiştir.

Tersanelerde ise cinayetler devam etmektedir. Öyle ki artık cenazelerimiz apar-topar kaçırılmaktadır. Torlak Tersanesi'nde yaşanan iş cinayetinde bir işçi arkadaşımız daha hayatını kaybetti.

Tersane İşçileri Bülteni olarak yaratılmak istenen faşist şovenist dalganın ancak işçilerin birliği ile kırılacağını bir kez daha söylüyoruz. Zenginliklerimiz olan farklılıklarımız, binlerce yıldır bizleri daha rahat yönetebilmek için egemenler tarafından kullanılmaktadır. Oysa bir ulusun yok sayılarak, özgür bir ulus yaratılamayacağına inanmaktayız. Bu nedenle Kürt ulusunu yok sayarak inkar etmekle, bir başka ulus özgürlüğünü elde edemez. Yüzlerce yıl önce Şeyh Bedrettin'in dediği gibi "yarin yanağından gayrı, her yerde, herşeyde, hep beraber diyebilmek için" "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarını daha gür bir sesle haykırmalıyız.

İnsanlık dışı koşullara karşı bir ses de sen ol!

Merhaba dostlar;

Kendi sorunlarımıza sahip çıkmadığımız için asalak tersane patronları ve taşeronları bizleri sömürmeye, köleleştirmeye ve iş cinayetleri ile katletmeye devam ediyorlar.

Tersane işçileri olarak aynı sorunlarla karşı karşıyız. Bu sorunların en başında taşeronlaştırmaya bağlı olarak sigortaların ödenmemesidir. Sigorta primlerimizin yatırılmaması bizler için oldukça büyük bir kayıptır.

Yanısıra zorunlu mesailer, yemeklerin iyi çıkmaması, tuvaletlerin temiz olmaması, iş esnasında işçilere gerekli giysilerin verilmemesi vb. bir dizi sorun biz işçilerin ortak sorunudur.

Bu sorunlara çözüm üretebiliriz. Çünkü bizler bu havzada çalışan 25 bin işçiyiz. Onlar ise bir avuç asalak, kan emici yarasadır.

Tersanelerdeki iş cinayetlerinin çoğunluğu onlara göre, "işçilerin dikkatsiz davranmasından" kaynaklanıyor. Çünkü bizlere tersaneyi tanıtan, nasıl ve hangi koşullarda çalışmamız gerektiğine yönelik önlemler alınmıyor, iş güvenliği dersi dahi verilmiyor. Olan iş kazalarına ise "işçinin dikkatsiz olması" veya "takdiri ilahi" diyorlar.

Hiçbir şey takdiri ilahi değildir. Eğitimsiz çalışmanın ve kâr hırsının getirdiği bir sonuçtur. Biz tersane işçileri olarak bu sorunları örgütlenerek ve mücadele ederek çözmeliyiz. Örgütsüzlüğümüz asalaklar için bir güç, bizim için ise oldukça büyük bir kayıptır. Geleceği kazanmak için mücadeleden başka yolumuz yoktur. Bu mücadeleye bir omuz da sen ver.

Yaşasın işçilerin birliği!

Genç bir tersane işçisi

İşçi sınıfı birlik olmadan kölelik zincirini kıramaz

Son zamanlarda, kendine insanım diyen herkesi utandıracak linç girişimlerine tanık oluyoruz. Devlet destekli faşist çeteler tüm insanlığın gözü önünde cinayet işliyor. "Güvenliği sağlamak" için varolduğu iddia edilen kolluk kuvvetleri ise salya-sümük saldıran faşist güruha ancak saldırılarını bitirdikten sonra müdahale ediyor. Hakkını aramak için mücadele eden işçiye acımasızca saldıran devlet güçleri, cinayet işleyen kudurmuş sürülere destek oluyor.

Sermaye medyasında konumlanan bazı işçi-emekçi düşmanları ise bir yandan şovenizmi körüklüyor, öte yandan ezilen Kürt halkına kin kusuyor. Bu saldırılar, medyanın, şovenizmi kışkırtarak emekçileri birbirine düşürmek için yürütülen kirli planların etkin bir aracı olduğunu gösteriyor. Bundan dolayıdır ki, medyanın yaydığı zehirli yalanlardan nasibini alan emekçiler çok uyanık olmak zorundadırlar. Zira böylesi çatışmalar dünyanın neresinde yaşanmışsa, kaybedenler her zaman emekçiler olmuştur.

İnsanın insan tarafından sömürüsüne dayalı kapitalist düzende ayrımcılık birçok alanda yaşanmaktadır. Ulusal, dinsel, mezhepsel, cinsel, bölgesel ayrımlar emekçileri parçalar. Oysa tek gerçek ayırım vardır. Çıkarları birbirine tamamen zıt olan, bundan dolayı da çatışmaları kaçınılmaz olan iki sınıf vardır; bir yanda işçi sınıfı, öte yanda sömürücü kapitalist sınıf.

Bu iki sınıf arasındaki çatışma sömürü ortadan kaldırılana kadar devam edeceğinden hangi taraf birliğini sağlamışsa, örgütlüyse dönemsel çatışmalardan o galip çıkar. Demek oluyor ki, işçi sınıfının bu kölelik düzeniyle hesaplaşabilmesi için birliğini en iyi şekilde sağlaması şarttır. Bu birlik için işçi sınıfı, ulusal, dinsel, cinsel, mezhepsel farklılıkları bir kenara bırakmak zorundadır. Ulusal, dinsel veya mezhepsel baskı altında olanlara verilecek en anlamlı destek, işçi sınıfının birliğini koruyarak sömürüye karşı mücadele etmesidir.

Sömürücü sınıfların çıkarını korumanın aracı olan devlet bu birliği engellemeye çalışıyor. İşçilerin birliğini, halkların kardeşliğini sabote etmek için gerektiğinde kanlı/kirli araç veya tuzaklara başvuruyor. Son aylarda sırf kardeş Kürt halkına mensup oldukları için insanların linç edilmesi, bu kanlı ve kirli tuzakların birisidir.

Burada altı önemle çizilmesi gereken Kürt veya başka halklara mensup olanları ezen, Alevi emekçileri baskı altına alan, kadını ikinci cins olarak gören düzenin, aynı zamanda işçi sınıfını köleliğe mahkum etmesidir.

Kardeş Kürt halkına saldıranların aynı zamanda işçi-emekçi düşmanı olduklarını görüyoruz. Kürt olduğu için insanları linç eden sürüler, yarın grev yapan işçinin, hak arayan emekçinin, emperyalist savaşa karşı çıkan ilericilerin üzerine de salınacaktır.

Bundan dolayı "bu olaylar bizi ilgilendirmez" diyerek gelişmelere seyirci kalamayız. Eğer birileri varlığımızı, ulusal kimliğimizi, dilimizi, kültürümüzü yok sayarsa, dahası bu haklarımıza sahip çıkıyoruz diye bize zorbalığı reva görüp linç etmeye kalkışırsa ne yapardık?

Sınıfımızın gücünü parçalayan her tür ayrımcılığa karşı işçilerin birliği, kardeş halkların baskı altına alınmasına karşı halkların kardeşliği için safları sıklaştıralım!

Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürelim!

Katrina kasırgası 500 bin nüfuslu New Orleans kentini haritadan sildi. Tüm Meksika Körfezi kıyılarını yaşanmaz hale getirdi. Öte yandan en temel insani ihtiyaçlarını karşılayamayan insanlar çaresizlik içindeler. Aradan geçen bunca zamana karşın su, en çok sıkıntısı çekilen ihtiyaç maddesi olmaya devam ediyor. İnsanların hayatta kalmak için yaptıklarını vur emri ile cezalandırılmaktadır. Kurtarma ve insani ihtiyaçları karşılamada çaba dahi göstermeyen haydutbaşı Bush, bölgeye ilk olarak Irak'tan yeni dönmüş, tam donanımlı 300 asker gönderdi. Bölge valisi bu kiralık katilleri bir basın açıklaması ile duyurdu ve bunların bölgede huzuru sağlayacağını ifade etti.

ABD'de yaşanan Katrina kasırgası, tüm çıplaklığı ile bir gerçeği yeniden ortaya çıkardı; doğal afet değil, kapitalizm öldürür! Sadece bir kentte 10 bini aşkın yoksulun öldüğü, onbinlercesinin evsiz kaldığı bu kasırga ile, Amerika'nın diğer yüzü ortaya çıkmıştır. "Rüyalar ülkesi" olduğu iddia edilen ve her yıl onbinlerce kişiye "özgürlük" dağıtan bu "uygarlık" merkezinin aslında insanlara ne verebileceğini göstermiştir. Bölgeden ayrılamayan ve bile bile ölümü bekleyen çoğunluğunu siyahilerin oluşturduğu yoksulları kurtarmaya değer görmeyen emperyalistler tüm ırkçı kinlerini bir kez daha göstermiştir.

Oysa geçen yıl Eylül'de saatteki hızı 260 kilometreye ulaşan kasırga Küba'yı vurmuştu. 1.5 milyondan fazla Kübalı daha yüksek ve tehlikesiz bir bölgeye tahliye edilerek, kasırganın 20 bin evi yerle bir etmesine rağmen hiç can kaybı olmamıştı. Biri kendisini dünyanın devi ilan eden ABD, diğeri ise yıllardır ambargo kıskacı altında bulunan Küba. Aynı doğal olayda birinde hiçbir insanın burnu dahi kanamazken, "uygarlığın merkezi" kabul edilen ABD'de yaşananlar ise insanın tüylerini diken diken kadar korkunçtur.

Bu iki olay ve yakın bir zamanda yaşadığımız 17 Ağustos depremi de bize şunu göstermiştir. Kapitalizmde parası olanın yaşama hakkı vardır. Doğanın kendi hareketliliği içinde yaşanan, deprem, kasırga gibi doğal olaylar insanları öldürmez. İnsanları öldüren gözünü kâr hırsı bürümüş olan ve herşeyi bu uğurda yoketmeye dayanan kapitalizmin kendisidir.

Bir tersane işçisi

Göstermelik değil tam donanımlı revir!

Arkadaşlar, cinayet haline gelmiş olan iş kazaları tüm hızıyla devam ediyor. Ölümlere dahi öylesine alışmış durumdayız ki kimi zaman duymaz olabiliyoruz. Ölümle sonuçlanmayan kazalar ise konuşulmuyor dahi.

Bülten aracılığı ile tanığı olduğum bir kazayı anlatmak istiyorum.

Olay Çiçek Tersanesi'nde yapılan kuru yük gemisinde yaşandı. Üç boyacı balanslarda boya yaparken, bir arkadaşlarının durumunun kötüleştiğini farkediyorlar. Balanslara inerken fan konulmadığını, ayrıca geminin fanının ise çalıştırılmadığını belirtelim.

Bu şartlarda çalışan işçi arkadaşımızdan birinin, tüm uyarılara rağmen ses vermemesi, çıkışa doğru değil geriye doğru gitmesi üzerine dışarı çıkan işçilerden biri bizleri yardıma çağırdı. Olay yerine vardığımızda yapacak fazla bir şeyimiz olmadığını gördük. Sıkışık bir vaziyette mahsur kalan, ayrıca dar bir yerde nefes almakta zorlanan işçiye acil olarak oksijen verilmesi gerektiği aklımıza geldi. Bir işçi arkadaşımızı tersane revirine gönderdik. Arkadaşımız revire gittiğinde olayı anlatarak oksijen ihtiyacını dile getiriyor. Revir görevlisinin yerinde olmamasından kaynaklı olayla ilgilenen tersane personeli oksijenin olmadığını söylüyor. Arkadaşımızın tepkisi üzerine revirde oksijen olmamasını utanmadan savunuyor.

Bizler kendi imkanlarımızla işçi arkadaşı bir nebze olsun kendine getirebildik ve dışarı çıkarmayı başardık. Tersaneden gelen sağlık elemanın ise yapacağı bir şey olmadığını, bu olayla görmüş olduk.

Çalışma koşullarından dolayı bu tür iş kazalarıyla karşılaşabiliriz. Tüm bunları bildikleri halde küçücük bir oksijen tüpünü dahi biz işçilere çok gören kan emici patronlara karşı sessiz kalmamalıyız. Çalıştığımız tüm tersanelerde tam donanımlı bir revir, uzman bir doktor ve sağlık personeli taleplerimizi haykıralım.

Çiçek Tersanesi'nden bülten okuru bir işçi

Coca Cola işçilerini ziyaret ettik...

Yaşasın sınıf dayanışması!

Tersane İşçileri Bülteni olarak 7 Eylül günü 4 aydır direnişte olan Coca Cola işçilerini ziyaret ettik. 15 işçi arkadaşla iş çıkışı yapmış olduğumuz ziyaret, direnişçiler tarafından coşkuyla karşılandı. Fabrika önünde arabadan inerek "Geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya hayır!/Tersane İşçileri Bülteni" pankartını açtık. "Yaşasın Coca Cola direnişimiz!" ve "Coca Cola işçisi yalnız değildir!" sloganları atarak işçilerin direniş çadırına yürüdük. İşçiler bizi direnişin tüm sıcaklığı ile karşıladı. Tersaneden geldiğimizi öğrenince kendi sorunlarını unutarak, bizim çalışma koşullarımız ve örgütlenme çalışmalarımız üzerine sohbet etmeye başladık. Tersanelerdeki genel durumu kendilerine aktardık.

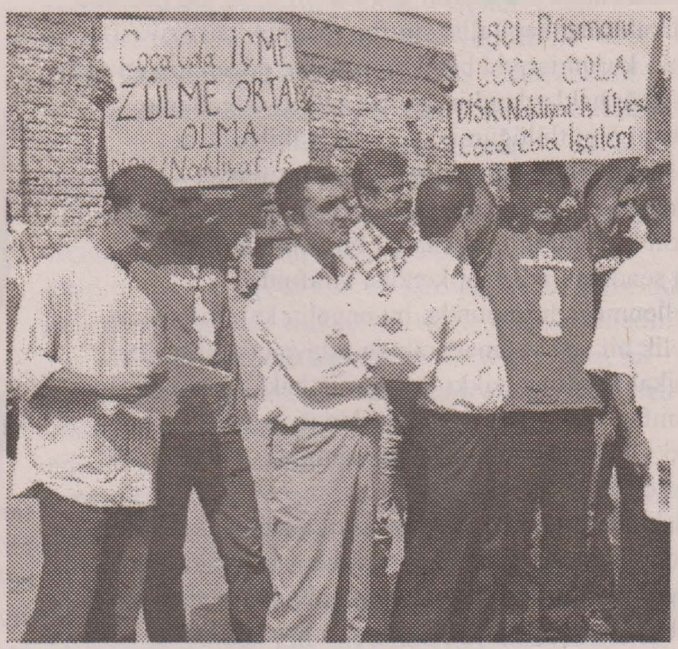
Daha sonra Nakliyat-İş yöneticisi sendikacı arkadaş bize süreç hakkında bilgi verdi. Sendikanın ve işçilerin kazanma konusunda kararlı olduklarını, bu direnişi sonuna kadar götüreceklerini belirtti. Ayrıca tersanelerden ilk ziyarete gelenin bizler olduğumuzu, ağır ve yorucu çalışma koşullarına rağmen zamanımızı kendilerine ayırmamızın daha da anlamlı olduğunu belirtti.

Bülten adına konuşan arkadaş direnişi ziyaret etmeyi daha önce düşündüğümüzü, farklı nedenlerden dolayı bunun hayata geçemediğini vurguladı. Tersane işçileri olarak fiziken yanlarında her zaman bulunamasak da direnişi gönülden desteklediğimizi dile getirdi. Daha sonra direniş çadırlarının işçi sınıfının okul olduğunu, işçilerin bu okulu en iyi şekilde okuması gerektiğini söyledi. Direnişin asıl kazanımının ise işçi sınıfının örgütlenmesi için gösterilecek çaba ile ölçüleceğini belirtti. Kazanım sadece işe dönmek değildir diyerek konuşmasını bitirdi.

Sonrasında "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" ve "Yaşasın Coca Cola direnişimiz!" sloganları atarak çadırdan ayrıldık.

Tüm gün ağır çalışma koşullarının ardında yapmış olduğumuz ziyaret sonrasında, tüm işçi arkadaşların daha dinç olduklarını gördük. Direnişe küçük de olsa bir soluk olmak bize tüm yorgunluğumuzu unutturdu.

Bir tersane işçisi

Hayatı yeniden yaratmak, örgütlü olmakla mümkündür!

Merhaba, ben 18 yaşında bir tersane işçisiyim. Çalışma koşullarının iyi olmadığı bu ülkede tersanede çalışıyorum. Biz işçilerin hayatını hiçe sayan patronlar, daha çok iş ve kâr peşindeler.

Peki bu hep böyle mi sürecek? Hayır! İşçilerin örgütlü mücadelesi ile bunu değiştirebiliriz.

Hayatın her alanında, işçi ve emekçilere saldıran patronlar düzeni, yaşam alanlarımızda da bizi yozlaştırmak için her yola başvuruyor. Sömürü düzeninin resmi kurumları, zengin sınıfların madde bağımlısı çocuklarını tedavi etmek için uğraşıyor. Öte yandan biz işçi ve emekçi çocuklarına, varoşlarda kendi denetimlerindeki çete ve mafyavari örgütlenmeleri ile uyuşturucu ve yozlaşmanın yolunu açıyor. Boyalı basınıyla hayatımızın içine giren sermaye düzeni, biz işçi ve emekçilere çürümetmeyi ve teslim almayı hedefliyor.

Sömürü çarkının dönmesi için sorgulayan işçi ve emekçi istemiyorlar. Oysa artık öz gücümüzün farkına varmalıyız. Uyuyan, çözüm üretmeyen bir toplum değil, sorgulayan bir toplum olmalıyız. Bu da örgütlü olmakla mümkündür.

Genç bir tersane işçisi

Sendikal tazminat hakkı nasıl gaspediliyor!

Sendikal mücadele işçi sınıfının iktidar mücadelesinde önemli bir yer tutmaktadır. Bu nedenle sendikalaşma, kapitalist sınıfın ve onun idari-siyasi-hukuki kurumlarıyla birlikte sermaye düzeninin en çok saldırdığı haklardan biridir. Bu saldırı-engelleme, sendikal örgütlülüğün ne şekilde olabileceğini düzenleyen ilgili kanunu gerici ve kısıtlayıcı maddelerle doldurmak şeklinde olabileceği gibi, bu hakkın kullanımının herhangi bir şekilde (kapitalist veya sendikanın bizzat kendisi tarafından) engellenmesi durumunda, bu engelin kaldırılmasına yönelik bir şey yapmayarak da ortaya çıkabilir. İşte sendikal tazminat hakkı dediğimiz hakka karşı düzen kurumları tarafından reva görülen uygulamalar, bu ikinci türden engellemeler kapsamında değerlendirilebilir.

Eskiden beri, iş sözleşmesinin, işçinin sendikaya üye olması veya işyerindeki sendikal faaliyetlerinden dolayı feshedilmesi durumunda kullanılabilecek bir yasal hak vardı. Bu da 2821 sayılı Sendikalar Kanunu'nun "Sendikaya üye olup olmama hürriyetinin teminatı" başlığını taşıyan 31. maddesi idi.

Bu maddeye göre işveren, sendikaya üye olan ve olmayan işçiler arasında veya ayrı ayrı sendikaya üye olan işçiler arasında, işin sevk ve dağıtımında, işçinin mesleki ilerlemesinde, işçinin ücret, ikramiye ve primlerinde, sosyal yardım ve disiplin hükümlerinin uygulanması ve çalıştırmaya son verme bakımından herhangi bir ayırım yapamaz. (Mad. 31, fıkra 3.)

Fakat bu konuda, ücret, ikramiye, prim ve paraya ilişkin sosyal yardım konularında toplu iş sözleşmesi hükümleri saklıdır. (Mad. 31, fıkra 4.)

Ayrıca işçiler, sendikaya üye olmaları veya olmamaları, iş saatleri dışında veya işverenin rızası ile iş saatleri içinde, işçi sendika veya konfederasyonlarının faaliyetlerine katılmalarından dolayı işten çıkartılamaz veya herhangi bir nedenle farklı muameleye tabi tutulamazlar. (Mad. 31, fıkra 5.)

Yukarıda içeriğini özetlediğimiz sendikal özgürlük teminatına kapitalistin uymaması durumunda, bu maddenin öngördüğü bazı yaptırımlar vardır ve dava yoluyla bunun uygulanması gerekir. Bu yaptırım, bu maddeye aykırı davranarak işçinin sendikal özgürlüğünü engelleyen kapitalistin (bu durum dava sırasında ispatlanırsa) işçiye bir miktar tazminat ödemeye mahkum edilmesidir. Bu tazminatın miktarı, işçinin bir yıllık çıplak brüt ücretidir.

Dikkat edilirse bu yazının ilk paragrafının sonu, sanki bu teminat eskiden varmış da artık kalkmış gibi bir anlama gelebilecek şekilde "idi" ifadesiyle bağlanıyor. Her ne kadar, bu maddede yazılı olan ve yukarıya aktarılan sendikal özgürlük teminatı hala geçerli ise de, bu hakkın da üzerinde kara bulutlar dolaştırılmaktadır. İşçilerin, yasalara yazılmak zorunda kalınan diğer birçok hakkına karşı olduğu gibi buna karşı da, kapitalistler tarafından yapılan itirazlar sonucu, hukuksal bir çorap örülmek istenmektedir.

1475 sayılı eski İş Kanunu'nun yürürlükte olduğu dönemde "İş Güvencesi" cilası ile çıkarılan 4773 sayılı Kanun ile 1475 sayılı İş Kanunu'nun 13. maddesine a, b, c vb. eklenen maddelerin yanısıra Sendikalar Kanunu'nun bu maddesine de 6., 7., ve 8. fıkralar eklenmiştir.

Eklenen bu fıkralarla, işçinin sendikal sebeple işten çıkarılması ile işten çıkarılmayıp baskı yapılması ve sendikal faaliyetinin engellenmesi arasında bir ayrım yapılarak, işten çıkarılma durumunda 4857 sayılı İş Kanunu'nun 18, 19, 20 ve 21. maddelerinde düzenlenmiş olan "İş Güvencesi"ne ilişkin hükümlerinin uygulanmasına çalışılmaktadır. Eğer işçi işten çıkarılmayıp sadece baskıya maruz kalmışsa ya da sözleşmesi feshedilmesine rağmen İş Kanunu'nun iş güvencesi hükümlerinden faydalanma şartlarını düzenleyen, Kanun'un 18/1 kapsamına girmiyorsa, ancak bu durumda sendikal tazminat davası açabilecek, aksi takdirde İş Kanunu'nun iş güvencesiyle ilgili maddelerine dayanarak işe iade davası açabilecektir.

Bu konudaki işçi aleyhtarı uygulama, akademik kariyerini kapitalistlerin çıkarları için kullanan

birprofesörün "Sendikalar Kanunu'nun 31. maddesinde 4773 sayılı Kanun ile eklenen fıkralarla yapılan değişiklik ile birlikte, sendikal sebeple iş sözleşmesinin feshi durumunda artık bağımsız bir sendikal tazminat davası açılamaz!" şeklindeki işçi aleyhtarı düşüncesini yazmasından sonra daha da yaygınlık kazanmaya, Yargıtay'ın ilgili hukuk dairesi de bu şekilde kararlar vermeye başladı. Bu profesörün bu görüşü, zaten işverenler sendikası gibi çalışan Yargıtay'ın ilgili hukuk dairesine bir dayanak oldu.

Gerçekte ise durum nedir? Aslında, Sendikalar Kanunu'nun 31. maddesinin sözettiğimiz değişikliği sonrasındaki halinden dahi bu sonucu çıkarmak doğru değildir. Burada dikkat edilmesi gereken en önemli nokta şudur: Eğer bu konudaki o profesörün ve Yargıtay'ın görüşünü benimserseniz, şöyle abes bir duruma düşersiniz. İşçiyi işten çıkarmayıp, sadece sendikal çalışmayı ve bu anlamda sendikal özgürlüğü engellediği için kapitalist aleyhine sendikal tazminat davası açabileceksiniz. Yok eğer sendikal özgürlüğün en üst düzeyde ihlali diyebileceğimiz bu sebeple işten çıkarma durumunda ise, sendikal tazminat davası açamayacaksınız. Oysa, sendikal sebeple işten çıkarma sendikal özgürlüğü ihlalin en üst biçimidir!

Sendikal sebeple işçinin işten çıkarılmasında, aslında işçinin iki tür hakkının ihlal edilmesi sözkonusudur. Bunlardan birisi, sendikal özgürlüğün ihlali, diğeri ise işçinin çalışma hakkının ihlalidir. Kapitalistin tek bir eylemi ile işçinin iki tür hakkı ihlal edildiği için, işçinin kapitalistin tek eylemine karşı iki tür hakkının da korunması için iki ayrı dava açabilmesi gerekmektedir. Bunlardan birincisi sendikal tazminat davası, diğeri ise işe iade davasıdır.

Sendikal sebepli iş sözleşmesi feshinde işçinin sadece işe iade davası açabileceğini kabul ettiğimiz takdirde, kapitalistlerin sendikalı işçileri işten çıkardığında hemen hiçbir kanuni yaptırımla karşılaşmayacağını söylemek yanlış olmayacaktır. Çünkü, hem bu konudaki mevcut yasal düzenlemenin eksikliği ve hem de yasal düzenlemenin uygulanmasına ilişkin kurumsal yapının tam olarak oluşturulmamış olması nedenleriyle, işe iade davaları işçiler için giderek bir çıkmaz sokağa; kanun nezdinde haklı işçiler için bir cezaya, kanun nezdinde haksız kapitalistler için ise bir ödüle dönüşmektedir.

Sendikal tazminat hakkının başına hukuksal bir çorap örmeye kalkanlar, bu davanın ancak, işçi işten çıkarılmadan işyerindeki sendikal çalışması engellenirse ve bu nedenle ayırımcılık yapılırsa işçi tarafından açılabileceğini söylemektedirler. Bu gibi durumlarda, gerek ihlali oluşturan kapitalistin eylemlerini ispatlamanın zorluğu ve gerekse işçinin işten çıkarılmaması nedeniyle (işten çıkarılmamışsın, daha ne istiyorsun gibi bir anlayışla) mahkemelerin işçiye karşı daha ketum davrandığını düşünecek olursak, sermaye cephesi tarafından işçi sınıfının bir yasal hakkının daha nasıl iç edilmek istendiğini görürüz.

İşçilere ve işçi sınıfı devrimcilerine düşen görev, uzun ve sancılı mücadeleler sonucu elde edilen kazanımları koruma konusunda kararlı olmaktır.

Av. S. Nusret Öztürk

Tersane işçilerinin birliğini sağlamalıyız!

Hem genel olarak işçi sınıfının hem de tersane işçilerinin yaşadığı sorunlar aşılmaz değildir. Fakat sorunların aşılması noktasında sorumluluk bilinciyle hareket etmek gerekiyor. İşçilerin birliğini sağlamak için kolektif bir çalışmayı hayata geçirmemiz gerektiği düşüncesiyle sabır ve inatla çaba sarfetmeliyiz. Bizler, tersane işçilerinin yaşadığı sorunları kapitalizmden bağımsız düşünemeyiz. Kapitalizmin bizleri mahkum ettiği köleliğe de tepkisiz ve duyarsız kalamayız.

Bu amaçla sömürü düzeninin işleyiş yasalarını incelemeli ve teşhir etmeliyiz. Kapitalizmin bizlere dayatmış olduğu açlık, yoksulluk, kültürel ve ahlaki yozlaşmaya karşı örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz. El yordamıyla değil, bilgi ve bilinç yoluyla karşı koymalıyız.

Tersane işçilerinin birçoğu sigortasız, güvencesiz ve sağlıksız çalışma koşullarından rahatsız. Fakat bu rahatsızlığı eylemli tepkiye konu etmiyorlar. Çünkü birlik olma bilincinden yoksunlar. Bu koşullarda tersane işçilerinin birliğini oluşturma noktasında görev ve sorumluluklar hepimize düşüyor. Sorunlarımızı çözecek olan yine bizleriz.

Şüphesiz birilerini kurtarıcı olarak bekleyecek değiliz. Bizleri kurtaracak olan kendi birliğimiz ve örgütlülüğümüz olacaktır.

Tuzla tersanesinden bir okur

Bültene sahip çıkalım!

Bilindiği gibi çalışma koşullarının çok ağır ve acımasız olduğu bir işkolunda çalışmaktayız. Kayıtdışı çalışmanın yaygın, çalışma koşullarının kötü olduğunu biliyoruz.

Ben yaklaşık 9 yıldır tersanelerde çalışmaktayım. Çalışma koşulları 10 yıl önce neyse şimdi de aynı. Yıllardır herhangi bir iyileştirme yapılmamıştır. Hatta giderek koşullarımız daha da kötüleşmektedir.

Çalıştığım yıllar boyunca kaç işçi arkadaşımı patronların sofrasına sunduğumu düşündüm ve hatırlayamadığımı farkettim. En belirgin olarak hatırladığım ise Torlak Tersanesi'nde kule vincinin kopması ile ölen Süleyman abinin "kaçın" haykırışı oldu. Tam o anda ben de vincin altındaydım, haykırışı bana hayat verdi ama kendisinin hayatına maloldu. Cenazesinde ise patronların utanmazlığı ile bir kez daha sınıf kinim arttı. Cenaze önümüzde iken vincin ne kadar zamanda kalkabileceğini ve ne kadar masrafı olacağını konuşma utanmazlığını gösteriyorlardı.

Öte yandan sayılarını hatırlayamadığım iş cinayetlerinde sakat kalan, hiçbir güvencesi olmadığı için evinde yatalak olan, çocuklarına bir dilim ekmek dahi götüremeyen işçi arkadaşlarımın sayısını ise hatırlayamıyorum.

Bu durumda ya sıranın bana gelmesini bekleyecektim, ya da hayatımızı zindan eden bu köhne, ilkel çalışma koşullarına karşı safımı seçecektim. Önümde iki ayrı yol vardı, ya işçi kardeşlerimin ve benim sorunum dediğim bütün sorunlara karşı verilen mücadelede ben de varım diyerek elimi uzatacaktım. Ya da birçoğumuzun yaptığı gibi sıranın bana gelmesini bekleyecektim. Ancak ben ne sıranın bana gelmesini bekleyeceğim, ne de bundan sonra çalışmış olduğum işyerlerinde hiçbir soruna kayıtsız kalacağım. Herhangi bir soruna karşı sessiz kalmayacağım gibi artık sorunların üstesinden gelebilmek için benim gibi düşünen işçi kardeşlerimle yüreğimi ve ellerimi birleştirdim.

Biraraya gelerek öncelikle tersane işçilerinin kendi sorunlarını anlatabildiği bir bültene ihtiyacı olduğunu tespit ettik. Ve bültenimizi çıkarmaya başladık. Yaklaşık 1 yıldır bültenimiz, tersanelerde çalışan işçi kardeşlerimizin sorunlarını işleyen bir yayın olmuştur. Tersanedeki birçok sorunu işleyip havzadaki işçi arkadaşlarımıza ulaştırmak için elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz. Bugün için işçilerin bir kürsüsü haline gelmeye çalışan *Tersane İşçileri Bülteni* çalışanı bir işçi olarak, artık yalnız olmadığımı biliyorum. Benim gibi düşünen işçi kardeşlerimle beraberim.

Buradan tüm tersane işçisi kardeşlerime çağrımdır. Ya ellerimizi birleştireceğiz, örgütlenip omuz omuza verip bu köhne düzeni değiştireceğiz. Ya da her gün çocuklarımızla, ailelerimizle vedalaşıp işe gideceğiz. Artık ya onlardansın, ya da aynı sorunları yaşayan işçi kardeşlerinlesin. Bu nedenle sorunlarını bültenle aracılığıyla tüm işçilerle paylaşmalıyız.

Biz Tuzla tersane havzasında çalışan25 bin işçiyiz. Peki ya onlar? Parmakla sayılabilecek kadar azlar. Gücümüze güvenirsek, aynı tastan su içip, aynı kaptan yemek yediğimiz işçi kardeşimizle birleşerek değiştirebiliriz bu cehennemi. Durmanın ve beklemenin hiç kimseye faydası olmaz. O halde bültenimize sahip çıkalım. Okuyalım, okutalım! Yazı katkısı yapalım.

Yaşasın tersane işçilerinin birliği!

Tersane İşçileri Bülteni çalışanı bir işçi

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 243 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Eylül 2005 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ● EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST